

„Se on illa hea, et meie lahheldesti olleme,” ütles Willem mõnne näddala pärrast, „meie woime mitme osja polest teine teist aidata. Minna annan sulle ramatuud, mis minnul tarvis ei ole ja sinna annad mulle ja neise leigile tinti.” „Ja kül so tint fa assi on, selle vasto mis mulle antakse,” naeris Wridli. „Olgo kül weile assi,” ütles Willem, omneti lähhel teda issa tarvis. Ja näita seie, mis illus, uus tuggew waat se on, ni parras selgas landa, se ei wöinud ta wägga raske olla, fui ta täiski olli; fust fa selle ta said?” „Minno ormas wend Hannes, teggi sedda musle. Ei ta olnud raske ühtegi. Omma käega leitas temma seie pöhja peale weskiratta mällestusseks ja minno nimme eßimessed polstarwid. Tinti plestitid ja tolm on neid wähhe jeggasets teinud. Agga wata nüüd,” ütles ta, fui ta nattuse aega olli pühlinud ja puuhastanud. „Siin on selgeste wedli rattas, ja siin P. K. Bridik Klipmüller. Se on mulle minno wemast ainsals mällestusseks jänud; ißast ei ole mul muud, fui temma armiad mae-nitsuse sannad, mis temma wimiste päwade sees enne fui teine teisest lahkusime, mulle ni mitto fordada ütles.” Wridli silmi tussi wessi, ja Willem tahtis temma meest lahhutada ja ütles: „Woi nisuggune on weskirattas, üksford tahhan ma issa passuda, et temma meiega ühte weskitotta lähhel. Weskit seeft näha wob illus olla.” „Jah,”

üttles Wridli, „et ta kül ni wägga funstlik maasin ka ei olle, siiski on ta illus kül nähha, minnul ollets kül hea meel ollema mõnnest ocast jälle weskitotta minna watama.” „Tõest minna tahhan üksford issa passuda,” ütles Willem. „Agga ütle mulle, fust fa jalle tinti said, lui se eßimenne jäggo oths olli?” „Se ongi illa sesamma eßimenne jäggo, mis wend isse mulle walmis teggi; nattole wihmawet ollen ma ogga wahhest peale forjanud, fui ta patsuts jää, ja lui ta wimaks olseks lüug weddelaks jänud, siis ma ollessin mõnne koppila eest tinti pulwert ostmud ja siisse pannud. Agga siiski ei maksnud se taup paljo ja ei ollets mind toitnud, agga ennomiete ondrid head innimessed mulle sedda tüffi leiba ilma rahhata, mis ma sõin.” „Siis ei olle sul wisi sugugi lahjo, et se taupleminne sul löppes;” ütles Willem, „ja parrem on omneti siis folie laia, et kül öppimine la wohhest raske on.” „Oh tuhhat sord parrem,” ütles Wridli, „parrem on tööd tehha ja eppida lui kerjato, olgo ta nüüd tauplemise niumne peal ehk paljas kerjaminne. Ja häälame nüüd õige öppima, minnul on jo mitto aega ni wägga wöerad vast.” „Jah, häälame peale,” ütles Willem, „ja fui meie walmis same, siis laulame Alpenimäggede-laulusid! — Ja kas teed, Wridli, mis minno möttes on, meit, sinna rahval on se wiis Joulus teine teist römueta da, lepset püawad